

Sygn. akt VI K 80/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 czerwca 2015 roku

Sąd Rejonowy w Wieluniu VI Zamiejscowy Wydział Karny w P.

w składzie:

Przewodniczący: SSR Aneta Tworek

Protokolant: p.o. stażysta urzędniczy Marta Binek

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Wieluniu -----

po rozpoznaniu w dniu 11 czerwca 2015 roku

sprawy **M. K.**, syna J. i G. z domu R., urodzonego w dniu (...) w Ł.

oskarżonego o to, że:

w dniu 06 lutego 2015 roku w miejscowości P. na ulicy (...), powiat (...), woj. (...) będąc dwukrotnie prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdów mechanicznych w stanie nietrzeźwości wyrokami Sądu Rejonowego w Belchatowie o sygnaturze akt II K 291/13 z dnia 07 czerwca 2013 roku i sygnaturze akt II K 910/14 z dnia 26 listopada 2014 roku oraz wbrew zakazowi prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Belchatowie o sygnaturze akt II K 910/14 z dnia 26 listopada 2014 roku prowadził po drodze publicznej motocykl marki L. (...) o numerach rejestracyjnych (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości wyrażającym się stężeniem alkoholu w wydychanym powietrzu w I badaniu 1,41 mg/l, w II badaniu 1,34 mg/l,

tj. o czyn z art. 178 a § 4 k.k.

1. oskarżonego **M. K.** uznaje za winnego zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 178 a § 4 k.k. i za to na podstawie art. 178 a § 4 k.k. wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;
2. na podstawie art. 42 § 2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dniu 17 maja 2015 roku orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego na okres 5 (pięciu) lat,
3. na podstawie art. 50 k.k. orzeka podanie wyroku do publicznej wiadomości poprzez wywieszenie jego odpisu na okres 30 (trzydziestu) dni na tablicy ogłoszeń Urzędu Gminy S.,
4. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty oraz kwotę 70 (siedemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych w postępowaniu.

Sygn. akt VI K 80/15

UZASADNIENIE

W dniu 6 lutego 2015 roku około godz. 02.00 w miejscowości P., na ulicy (...), funkcjonariusze Komendy Powiatowej Policji w P. zatrzymali do kontroli drogowej poruszającego się motocyklem marki L. (...) o nr rej. (...) oskarżonego M. K..

dowody: w części wyjaśnienia oskarżonego k. 29v w zw. z k. 16.

Oskarżony w dniu 5 lutego 2015 roku w godzinach popołudniowych spożywał alkohol w postaci 200 ml wódki i piwa.

dowody: w części wyjaśnienia oskarżonego k. 29v w zw. z k. 16.

W wyniku badania oskarżonego stwierdzono u niego odpowiednio: o godzinie 02:13 – 1,41 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu oraz o godz. 02:31 - 1,34 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

dowody: protokół badania stanu trzeźwości k. 2.

W chwili zatrzymania oskarżonego do kontroli drogowej urządzenie do badania zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu posiadało świadectwo legalizacji ważne do dnia 14 lipca 2015 roku wystawione przez (...) Laboratorium (...) w P..

dowody: protokół badania stanu trzeźwości k. 2, świadectwo legalizacji k. 3.

Oskarżony M. K. ma wykształcenie średnie, z zawodu jest elektrykiem. Oskarżony jest zatrudniony w firmie (...) z siedzibą w P., gdzie uzyskuje wynagrodzenie w wysokości średnio 1800 złotych miesięcznie. Oskarżony jest kawalerem, nie posiada dzieci. Nie posiada nikogo na utrzymaniu. Jest właścicielem działki rolnej o powierzchni 0,32 ha. Jest zdrowy, nie był leczony psychiatrycznie, psychologicznie, odwykowo, ani neurologicznie.

(dane osobowe oskarżonego k. 29, k. 15-15v, załącznik do protokołu przesłuchania podejrzanego k. 17, zaświadczenie k. 8)

Oskarżony był dwukrotnie karany:

- wyrokiem Sądu Rejonowego w Bełchatowie z dnia 7 czerwca 2013 roku wydanym w sprawie o sygn. akt II K 291/13 za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. na karę 150 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych; wobec oskarżonego wyrokiem tym orzeczono środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego na okres 1 roku oraz świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 200 złotych, obciążono go również kosztami postępowania,

- wyrokiem Sądu Rejonowego w Bełchatowie z dnia 26 listopada 2014 roku wydanym w sprawie o sygn. akt II K 910/14 za przestępstwo z art. 178a § 4 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 2 lat oraz karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych; wobec oskarżonego orzeczono środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego na okres 3 lat oraz świadczenie pieniężne w wysokości 500 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

(odpis wyroku k. 12, odpis wyroku k. 11, karta karna k. 5-6)

Oskarżony M. K. zarówno w toku postępowania przygotowawczego, jak i sądowego przyznał się do dokonania zarzucanego mu czynu, tj. do tego, że kierował motocyklem marki L. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości po drodze publicznej w dniu 6 lutego 2015 roku około godz. 02:00 w miejscowości P., gdzie został zatrzymany do kontroli przez patrol Policji i miało to miejsce w okresie obowiązywania orzeczonego wobec niego prawomocnym wyrokiem Sądu zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego. W postępowaniu przygotowawczym oskarżony wyjaśnił, że spożywał alkohol w godzinach popołudniowych w dniu 5 lutego 2015 roku. Był to alkohol w postaci piwa i wódki. W godzinach wieczornych czuł już się dobrze i postanowił się przejechać motocyklem. Pojechał do P.. Jechał sam, nie wiozł pasażera. Wie, że zrobił źle, jednak nie zdawał sobie sprawy z tego, że po takim czasie od spożycia alkoholu, jeszcze mu coś wykaże badanie. Oskarżony wskazał, że zamieszkuje z rodzicami. Oprócz niego w domu rodzinnym zamieszkują jeszcze jego dwaj bracia i siostra. Młodszy brat i siostra jeszcze się uczą. Matka nigdzie nie pracuje. Ojciec pracuje w delegacjach. Podkreślił, że jego obecność jest w domu jest niezbędna w prowadzeniu wszelkich prac domowych i w gospodarstwie i ewentualne pozbawienie go wolności

poważnie zakłóciłoby życie w domu rodzinnym. Starszego brata nie ma w domu. Ponadto wskazał, że dokłada się także do utrzymania domu.

Na rozprawie oskarżony również wyjaśnił, iż w dniu 5 lutego 2015 roku spożywał alkohol w postaci piwa i wódki, z tym, że najpierw podał, iż alkohol spożył w godzinach rannych, a następnie, że około południa. Sprecyzował także, iż jego matka prowadzi gospodarstwo rolne, o powierzchni 5 ha, a może większe – nie wie tego dokładnie.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Dokonując ustaleń faktycznych w rozstrzyganej sprawie Sąd oparł się na wyjaśnieniach oskarżonego M. K., które w przeważającej części uznał za wiarygodne oraz na dowodach z dokumentów. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwolił na ustalenie stanu faktycznego w sposób nie budzący wątpliwości. Oskarżony przyznał się do stawianego mu zarzutu, w szczególności zaś nie kwestionował, że istotnie w dniu zdarzenia prowadząc motocykl po drodze publicznej znajdował się w stanie nietrzeźwości. Brak jest jakichkolwiek podstaw, by te wyjaśnienia oskarżonego podważać, nie ma bowiem żadnych racjonalnych powodów, dla których oskarżony miałby sam siebie pomawiać o zachowanie skutkujące pociągnięciem go do odpowiedzialności karnej, gdyby istotnie opisywane przez niego okoliczności nie miały miejsca. Wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie znajdują ponadto potwierdzenie w dowodach z dokumentów, w szczególności w postaci protokołu badania oskarżonego na zawartość alkoholu, z którego wynika stopień jego nietrzeźwości.

Jako niewiarygodne Sąd ocenił natomiast wyjaśnienia oskarżonego złożone na rozprawie w części dotyczącej czasu spożycia alkoholu. Na rozprawie oskarżony wyjaśnił – inaczej niż w postępowaniu przygotowawczym, gdzie podał, iż alkohol w dniu 5 lutego 2015 roku spożywał w godzinach popołudniowych – że alkohol w postaci dwusetki wódki i czterech piw spożył w godzinach rannych, ewentualnie około południa. Mając na uwadze, iż o godzinie 02:13 w dniu 6 lutego 2015 roku stężenie alkoholu w wydychanym powietrzu u oskarżonego wynosiło 1,41 mg/l przyjąć należy, iż zdecydowanie bardziej prawdopodobnym jest to, iż oskarżony spożywał alkohol w godzinach popołudniowych – jak podał w postępowaniu przygotowawczym. Niewiarygodne są również w ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonego co do tego, że decydując się około godziny 01:00 w dniu 6 lutego 2015 roku na prowadzenie motocykla oskarżony nie odczuwał działania alkoholu na swój organizm, skoro o godzinie 02:13 badanie wykazało u niego 1,41 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, a zatem około 3 promile alkoholu we krwi. Przy takim stężeniu alkoholu w wydychanym powietrzu zakłócenie funkcji koordynacyjnych organizmu jest na tyle znaczące, iż oskarżony z pewnością odczuwał skutki działania alkoholu. Inną sprawą jest, że z uwagi na poziom nietrzeźwości, oskarżony w sposób bezkrytyczny mógł swój stan oceniać odmiennie.

Za w pełni wiarygodne Sąd uznał natomiast dokumenty urzędowe zgromadzone w aktach sprawy, tj.: protokół użycia alkotestu, świadectwo legalizacji, dane o karalności oskarżonego, pismo dotyczące uprawnień do kierowania pojazdami, odpisy wyroków - zostały one bowiem sporządzone przez uprawnione organy w ramach ich kompetencji i nie były kwestionowane przez żadną ze stron. Brak zatem podstaw by odmówić im waloru rzetelności i prawdziwości.

Rzeczą bezsporną jest, że oskarżony był już uprzednio dwukrotnie karany za przestępstwa z art. 178 a k.k. – raz za czyn z § 1 tego artykułu, a za drugim razem za czyn z art. 178a § 4 k.k. oraz, że w dniu 6 lutego 2015 roku prowadził pojazd mechaniczny jakim jest motocykl w strefie ruchu lądowego wbrew zakazowi orzeczonemu prawomocnym wyrokiem. Te okoliczności wynikają przede wszystkim z odpisów prawomocnych wyroków Sądu Rejonowego w Bełchatowie: z dnia 7 czerwca 2013 roku wydanego w sprawie o sygn. akt II K oraz z dnia 26 listopada 2014 roku wydanego w sprawie o sygn. akt II K 910/14. Na mocy drugiego z tych wyroków w stosunku do oskarżonego orzeczono środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego na okres 3 lat. Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 4 grudnia 2014 roku.

Mając na uwadze nowelizację art. 107 k.k. ustawą z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 396), Sąd badał czy w stosunku do oskarżonego nie nastąpiło zatarcie skazania wyrokiem Sądu Rejonowego w Bełchatowie z dnia 7 czerwca 2013 roku wydanym w sprawie o sygn. akt II K 291/13 za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. Zgodnie jednak z brzmieniem art. 21 ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku

o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 396), jeżeli według przepisów kodeksu karnego w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 20 lutego 2015 roku, okres zatarcia skazania upłynąłby przed dniem wejścia w życie tej ustawy (tj. w przypadku art. 107 k.k. przed dniem 21 marca 2015 roku) zatarcie skazania następuje z dniem wejścia w życie tej ustawy, tj. z dniem 21 marca 2015 roku. Z taką sytuacją mamy do czynienia w niniejszej sprawie. Wyrokiem z dnia 7 czerwca 2013 roku (sygn. akt II K 291/13) orzeczono wobec oskarżonego karę grzywny w wysokości 150 stawek dziennych po 10 złotych każda stawka. Oskarżony karę grzywny wykonał w dniu 28 czerwca 2013 roku. Wykonał też środki karne w postaci świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej oraz zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego – pierwszy z nich w dniu 28 czerwca 2013 roku, a drugi w dniu 16 marca 2014 roku. W tej sytuacji zatarcie skazania w stosunku do oskarżonego nastąpiłoby, zgodnie z brzmieniem art. 21 ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, w dniu 21 marca 2015 roku. Trzeba mieć jednak na uwadze, że w dniu 7 września 2014 roku oskarżony dopuścił się kolejnego przestępstwa z art. 178 a § 4 k.k., za które został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Bełchatowie z dnia 26 listopada 2014 roku wydanym w sprawie o sygn. akt II K 910/14. Zastosowanie w tym przypadku znajduje zatem przepis art. 108 k.k., co powoduje, że w stosunku do oskarżonego możliwe jest tylko jednoczesne zatarcie obu tych skazań.

Mając na uwadze poczynione w sprawie ustalenia faktyczne Sąd uznał, że oskarżony M. K. w dniu 06 lutego 2015 roku w miejscowości P. na ulicy (...), powiat (...), woj. (...) będąc dwukrotnie prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdów mechanicznych w stanie nietrzeźwości wyrokami Sądu Rejonowego w Bełchatowie o sygnaturze akt II K 291/13 z dnia 07 czerwca 2013 roku i sygnaturze akt II K 910/14 z dnia 26 listopada 2014 roku oraz wbrew zakazowi prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Bełchatowie o sygnaturze akt II K 910/14 z dnia 26 listopada 2014 roku prowadził po drodze publicznej motocykl marki L. (...) o numerach rejestracyjnych (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości wyrażającym się stężeniem alkoholu w wydychanym powietrzu w I badaniu 1,41 mg/l, w II badaniu 1,34 mg/l i wyczerpał swoim zachowaniem dyspozycję art. 178a § 4 k.k.

Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu jest, w ocenie Sądu, rzeczą niewątpliwą, że stopień ten jest wyższy, niż znikomy, co przesądza o karygodności czynu. Brak jest jakichkolwiek podstaw, aby uznać, że ujemna zawartość czynu przypisanego oskarżonemu jest na tyle niska, że osiąga poziom znikomego stopnia społecznej szkodliwości.

Jednocześnie popełniony przez oskarżonego czyn może być mu przypisany jako zawiniony. Oskarżony miał możliwość zachowania się zgodnie z normami prawnymi, a mimo to normom tym nie dał posłuchu; nie zdecydował się na działanie zgodne z prawem, mimo, że miał taką możliwość, ponieważ bezprawność czynu była rozpoznawalna i mógł działać zgodnie z prawem. Nie zachodziła przy tym żadna z okoliczności, która winę oskarżonego mogłaby wyłączyć.

Mając na uwadze powyżej wskazane okoliczności uznać należy, iż popełniony przez oskarżonego M. K. czyn, jako czyn karalny, karygodny i zawiniony, stanowi przestępstwo.

Czyn, za który odpowiada M. K. jest zagrożony karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.

Jako okoliczność obciążającą przy wymiarze kary Sąd poczytał przede wszystkim znaczny stopień nietrzeźwości oskarżonego M. K. w chwili czynu – badanie wykazało wynik prawie 3 promile alkoholu we krwi, tj. odpowiednio w I i II badaniu: 1,41 mg/l i 1,38 mg/l. Wartość graniczna określająca stan nietrzeźwości, wynosząca zgodnie z treścią art. 115 § 16 k.k. 0,5 promila (odpowiednio - 0,25 mg/l), została przekroczona u oskarżonego prawie sześciokrotnie. Osoba, która posiada tak wysoką zawartość alkoholu w organizmie stanowi ogromne zagrożenie dla bezpieczeństwa innych uczestników ruchu drogowego. Warto w tym miejscu zobrazować skalę tego zagrożenia wskazując za powszechnie dostępnymi publikacjami, że wzrost stężenia alkoholu we krwi powyżej 0,3 ‰ może powodować zaburzenia w zachowaniu równowagi, zatrącenie poczucia czasu; powyżej 1,2 ‰ może powodować zaburzenia psychomotoryczne upośledzające zbornosć i koordynację ruchów, zaburzenia widzenia, oceniania odległości, wydłużenie czasu reakcji; powyżej 1,5 ‰ – zaburzenia strefy uczuć, wrażliwości na ból oraz zdolności poruszania się; powyżej 1,8 ‰ –

zniesienie wrażliwości na bodźce; powyżej 3,5 ‰ utratę przytomności (por. A. Ratajczak: „Stopień nietrzeźwości w polskim prawie karnym”, Poznań 1969r., str. 32). Należy pamiętać, że nietrzeźwi kierowcy, są sprawcami wielu poważnych w skutkach wypadków drogowych. Przepięstwo określone w art. 178 a § 4 k.k., którego dopuścił się oskarżony, godzi zatem nie tylko w dobro prawne jakim jest bezpieczeństwo w komunikacji, ale również w konsekwencji w zdrowie i życie ludzi. Jest to zatem niewątpliwie bardzo istotna okoliczność obciążająca, którą Sąd musiał odpowiednio uwzględnić decydując o rozmiarze sankcji za przypisane oskarżonemu przestęstwo. Kolejną okolicznością niewątpliwie obciążającą oskarżonego jest również fakt, iż oskarżony za przestęstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, a konkretnie za przestęstwa z art. 178 a k.k., był już wcześniej dwukrotnie karany. O ile bowiem sam fakt uprzedniego skazania za czyn polegający na prowadzeniu pojazdu w stanie nietrzeźwości ujęty jest w znamionach art. 178a § 4 k.k., o tyle okoliczność, iż to skazanie miało uprzednio miejsce aż dwukrotnie, musi stanowić okoliczność obciążającą przy wymiarze kary. Mimo zastosowanych wcześniej wobec oskarżonego sankcji karnych (za pierwsze przestęstwo kary grzywny, za kolejne przestęstwo kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania) oskarżony po raz kolejny dopuścił się tego samego przestęstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji. Jako okoliczność obciążającą Sąd zaliczył również nagminność skali kraju przestęstw tego rodzaju, jakiego dopuścił się oskarżony.

Wysoki jest także stopień winy oskarżonego. Jest on osobą dojrzałą i w pełni poczytalną. Brak było jakichkolwiek pozapersonalnych nacisków, zmniejszających wymagalność zgodnego z prawem zachowania się.

Po stronie okoliczności łagodzących Sąd zaliczył natomiast to, iż oskarżony będąc w stanie nietrzeźwości poruszał się motocyklem w porze nocnej, kiedy natężenie ruchu jest zdecydowanie mniejsze, co wiąże się z adekwatnie mniejszym prawdopodobieństwem zrealizowania się niebezpieczeństwa spowodowania przez oskarżonego rzeczywistych ujemnych skutków wynikających z zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym oraz fakt, iż do takich rzeczywistych skutków nie doszło. Sąd miał również na uwadze to, że oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, choć przyznanie to nie może w sposób szczególnie wydatny przemawiać na jego korzyść, skoro został on ujęty na gorącym uczynku popełnienia przestęstwa, a okoliczności sprawy (w tym przede wszystkim wynik użycia alkotestu) jednoznacznie wskazują na sprawstwo czynu z art. 178 a § 4 k.k.

Mając na uwadze powyżej wskazane okoliczności Sąd uznał, że karą adekwatną do popełnionego przez oskarżonego czynu będzie kara 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Jednocześnie Sąd uznał, że w stosunku do oskarżonego nie zachodzą podstawy do warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. Jak to już zostało wskazane powyżej oskarżony był już dwukrotnie karany za popełnienie przestęstwa z art. 178 a k.k. – za pierwszym razem na karę grzywny, a za drugim na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Fakt, iż oskarżony po raz kolejny dopuścił się przestęstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji polegającego na prowadzeniu pojazdu w stanie nietrzeźwości świadczy, iż kary te nie odniosły w stosunku do oskarżonego oczekiwanego skutku wychowawczego i prewencyjnego. Nieskuteczność poprzednio wymierzonych kar jest o tyle bardziej widoczna, jeżeli zważy się na stopień nietrzeźwości oskarżonego w chwili, gdy w dniu 6 lutego 2015 roku prowadził on motocykl po drodze publicznej, który to stan oskarżonego stwarzał bardzo duże zagrożenie dla bezpieczeństwa w komunikacji i bezpieczeństwa innych użytkowników drogi, a z drugiej strony wskazuje na zupełne lekceważenie przez oskarżonego nie tylko podstawowych zasad ruchu drogowego (jedną z takich zasad jest bowiem zasada bezwzględnej trzeźwości uczestników ruchu drogowego kierujących pojazdami mechanicznymi), ale też zakazu wynikającego z prawomocnego wyroku sądu. Nie można zatem przyjąć, że w stosunku do oskarżonego istnieje pozytywna prognoza kryminologiczna. Orzeczenie wobec oskarżonego po raz kolejny kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania umocniłoby go jedynie w poczuciu bezkarności. Reasumując stwierdzić należy, iż swoim postępowaniem oskarżony pokazał jednoznacznie, iż cele kary mogą zostać w stosunku do niego osiągnięte wyłącznie poprzez wzmożone oddziaływanie wychowawcze w warunkach izolacji penitencjarnej. Co więcej należy mieć również na uwadze treść art. 69 § 4 k.k., który na warunkowe zawieszenie wykonania kary w stosunku do sprawcy przestęstwa z art. 178 a § 4 k.k. zezwala wyłącznie w szczególnie uzasadnionych wypadkach. Takiego szczególnie uzasadnionego wypadku w sprawie niniejszej odnośnie osoby oskarżonego Sąd się nie dopatrył. Oskarżony jest kawalerem, nie posiada nikogo na utrzymaniu.

W ocenie Sądu brak jest podstaw do przyjęcia, iż ewentualne osadzenie go w zakładzie karnym – jak wyjaśniał oskarżony – poważnie zakłóci życie w domu rodzinnym. Skazany ma troje rodzeństwa, które w razie zaistnienia takiej konieczności, będzie mogło udzielić odpowiedniej pomocy matce oskarżonego w prowadzeniu gospodarstwa rolnego i innych pracach domowych, gdy ojciec oskarżonego będzie pracował w delegacji. Poza tym zauważyć trzeba, iż wątpliwym jest to, czy oskarżony rzeczywiście w takim stopniu jak wyjaśniał angażuje się w prace w gospodarstwie rolnym prowadzonym przez matkę, skoro nie potrafił wskazać nawet tego jaką powierzchnię ma to gospodarstwo. Natomiast to, że skazany w czasie pobytu w zakładzie karnym nie będzie mógł świadczyć pracy i dokładać się do utrzymania domu jest naturalną konsekwencją kary związanej z pozbawieniem wolności i jako taka nie stanowi szczególnie uzasadnionej okoliczności o jakiej mowa w art. 69 § 4 k.k. przemawiającej za niestosowaniem wobec oskarżonego tego rodzaju sankcji karnej.

Wobec przypisania oskarżonemu popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 178 a § 4 k.k. obligatoryjne było, zgodnie z treścią art. 42 § 2 k.k., orzeczenie wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów. Jednocześnie mając na uwadze regulację art. 4 § 1 k.k. Sąd uznał, iż przepis art. 43 § 1 k.k. określający czas trwania środków karnych, w stosunku do oskarżonego znajdzie zastosowanie w brzmieniu obowiązującym w dniu 17 maja 2015 roku, albowiem stwarza to dla oskarżonego sytuację zdecydowanie korzystniejszą. Określając czas trwania orzeczonego wobec oskarżonego zakazu prowadzenia pojazdów oraz jego zakres Sąd wziął pod uwagę przede wszystkim uprzednią karalność oskarżonego za przestępstwa tego samego rodzaju oraz okoliczności obciążające i łagodzące, które legły u podstaw wymiaru oskarżonemu kary pozbawienia wolności, o których była mowa powyżej. Jako, że czyn oskarżonego związany jest z prowadzeniem w stanie nietrzeźwości pojazdu mechanicznego Sąd uznał, że przede wszystkim zasadnym jest orzeczenie w stosunku do oskarżonego zakazu prowadzenia pojazdów tego rodzaju, a zatem pojazdów mechanicznych. O wyeliminowaniu oskarżonego z grona osób prowadzących tego rodzaju pojazdy przemawia również fakt, że ich prowadzenie – o ile kierujący nimi nie przestrzega zasad bezpieczeństwa, w tym przede wszystkim zasady trzeźwości w ruchu drogowym – stwarza dla innych uczestników ruchu największe zagrożenie i może powodować najbardziej negatywne skutki. Tym samym potrzeba czasowego pozbawienia oskarżonego możliwości prowadzenia pojazdów mechanicznych podyktowana jest nie tylko koniecznością stworzenia określonej dolegliwości w związku z naruszeniem przez oskarżonego norm prawa karnego, ale również koniecznością zabezpieczenia innych uczestników ruchu przed zagrożeniem jakie stwarza on swoim zachowaniem, zanim nie nastąpi u oskarżonego utrwalenie właściwej postawy wobec nakazów i zakazów prawa o ruchu drogowym. Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, że właściwym ze względu na okoliczności sprawy i koniecznym dla osiągnięcia celów tego środka będzie orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 7 lat. Jak już wyżej wskazano w stosunku do oskarżonego był już uprzednio dwukrotnie orzeczony środek karny tego rodzaju w rozmiarze 1 roku, a następnie 3 lat. Oskarżony do tego zakazu się nie zastosował i w okresie jego obowiązywania dopuścił się kolejnego czynu polegającego na prowadzeniu pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, czym dał wyraźne świadectwo tego, że jest osobą nieodpowiedzialną, która nie zasługuje na to, by korzystać w najbliższym czasie z uprawnień do prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu drogowym. Środek ten przede wszystkim wzmocni dolegliwość kary, a przez to uświadomi oskarżonemu nieopłacalność tego typu zachowań i potrzebę przestrzegania przepisów prawa. Sąd uznał, że adekwatne do okoliczności sprawy będzie orzeczenie tego środka w wymiarze 5 lat.

Uprzednia karalność oskarżonego oraz nagminność tego rodzaju przestępstw zadecydowała o orzeczeniu wobec oskarżonego, w oparciu o art. 50 k.k., środka karnego w postaci podania wyroku do publicznej wiadomości poprzez wywieszenie go na okres 30 dni na tablicy ogłoszeń Urzędu Gminy w S..

W oparciu o art. 627 k.p.k. Sąd zasądził od oskarżonego koszty sądowe. Na koszty te złożyła się opłata od wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności (art. 2 ust. 1 pkt. 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych – tekst jedn. Dz.U. z 1983r. Nr. 49 poz. 223 z późn. zm.) w wysokości 180 złotych, ryczałt z tytułu doręczeń w postępowaniu przygotowawczym i sądowym w łącznej kwocie 40 złotych oraz koszt uzyskania danych o karalności w wysokości 30 złotych.